

VÉGET NEM ÉRŐ TÖRTÉNET

2222

A szingularitás

Az adott szálig: **A hús és a gép határa**

1. A hús és a gép határa

Téli-Eszter

Az Őrszem-3 optikájának fagyos kék fénye végül elhalványult, ahogy a nehéz, hidraulikus léptek elmozdultak a tizennégyes fülke mellől. A szektor nyomasztó gőze lassanként elnyelte a gép árnyékát, de a levegőben bent rekedt a megdermedt rettegés. Alinda combjai görcsösen megfeszültek, ahogy lassan csökkentette a pedálok őrzítő ritmusát. A wattmérő mutatója végre visszatért a tűrhető tartományba, de a kettős terhelés ára ott égett a lány tüdejében.

- „Alinda... miért?” - lehelte a nagymama. Az idős asszony ráncos, meggyötört keze tehetetlenül simított végig az unokája átázott ingén. - „Egyetlen ember sem bírhat el két tengelyt.”

- „Nem hagyhattalak” - felelte Alinda szaggatottan, szinte dühösen. A torka kiszáradt, a szeme égett a sós izzadságtól. - „Ha elengedem a pedált, átminősítenek. És akkor már nem vagyunk többé család. Csak alkatrészek.”

János a szomszédos pult mögött állva áttörölte olajos homlokát. A fiú mellkasát még mindig fojtogatta a félelem, de a tekintete feszülten Alindára tapadt. Látta a lány reszkető vállát, az akarata törhetetlen élet. A kolónia falai között az emberiséget nem a származás vagy a számozott státusz határozta meg, hanem az az irracionális döntés, amikor valaki többet vállalt a saját kiszabott adagjánál a másikért.

- „Rendben vagy?” - kérdezte János halkán, a dinamók zúgását kihasználva.

Alinda nem válaszolt, csak bólintott egy aprót. A fém és a kalóriák szigorú elszámolásában ők most csak veszteséget termeltek, mégis, a tekintetükben felizzott valami, amit semmilyen gép nem tudott kimutatni.